

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNVÄNNEN

N:o 49

5 Dec.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: ANNA GAUFFIN.

37 årg.

1920

Bereden väg för Herren.

Jes. 40: 1—8.

Var vill Herren komma? kanske du frågar. Jo, han vill komma fram till ditt och mitt hjärta. Vad är det då, som hindrar Herren att tåga fram på vägen?

Där finnas många djupa dalar, som behöva höjas, där ligger väldiga berg, som borde sprängas bort, där synas också höjder, som tar mycket arbete att få bort. Och den väg, som finns, är inte jämn, utan full med bråte av allt möjligt.

Jag förstår, att du undrar, vad alla dessa bilder betyda. Nu skola vi tänka därpå.

För många hundra år sedan levde judafolket i fångenskap i ett land, som hette Babel. Många längtade att få vända åter hem till Kanans land. Men det såg ut, som om de skulle få dö i det främmande landet. Då tröstar Herren det sorgsna folket. Han låter sin profet omtala, att folkets vedermöda är slut och att det skall få mycket gott av Herren.

Hur skulle folket komma hem? Det var så mycket i vägen. Jo, Herren skulle bereda väg. En dag vandrar också en liten men glad skara mot Kanans land.

Men nu vilja vi se, vad de nämnda bilderna betyda för oss. Först då dalarna. Det finns en del människor, som inte kunna tro, att Gud kan eller vill hjälpa dem. De säga, att de äro så stora syndare. Och så länge de tro så, kan Gud ej komma till dem med sin förlåtelse. Vägen är liksom stängd. De äro i den djupa dalen.

Vad skulle du säga en sådan sorgsen själ? Sök reda på några passande bibelspråk att läsa för honom.

Det kan finnas berg också i ett människohjärta. Då är man stolt och högmodig. Man reder sig själv och tycker, att man är bättre än alla andra. Eller också är man hård mot sina kamrater och vill inte förlåta dem, när de gjort en något illa. Men Gud står emot de högmodiga, och han kan ej få förlåta den oförsonlige.

Men vilka äro då höjderna, som hindra Herren att komma in i ett hjärta? Vi ha alla läst om den rike kornbonden. Han älskade sina höstackar och sina fulla lador mera än Gud. Ja, han hade ingen plats för Gud i sin fattiga själ. Det var även penningbegäret, som hindrade den rike ynglingen att följa Jesus.

Det är ofta ojämn väg, när Jesus skall fram till ett hjärta. Man är slarvig och försumlig. Man försummar att höra Guds ord, och man låter bibeln ligga på hyllan.

Ja, vägen blir ofta så oländig av alla

de småsynder, som man ej vill lägga bort. Man ljuger lite smått och är oärlig. Kan man lura till sig pengar och framgång, är man glad. Men man glömmer, att man på det sättet stänger ute Gud från sitt eget hjärta.

Vem skall då bereda väg för Herren till vårt hjärta? Ni barn ha väl märkt, att edra föräldrar, om de äro troende, så gärna vilja, att Jesus skall bli ert hjärtas konung. De bedja för er, de söka lära er det, som är rätt och gott.

Men vilja ni själva öppna hjärtat för honom? Han kommer inte objuden. Han väntar, att vi skola säga: "Herre, kom till mitt hjärta och bo där". Men då kommer han och uppenbarar sin härlighet för den själen, och det blir fäst.

Man blir alltid glad, när man så får mottaga Jesu rika gåvor: syndernas förlåtelse, frid och fröjd, och att man varje dag får ha honom till vän. En sångare sjunger så här;

"Den stund går aldrig ur min håg,
då jag först min Jesus såg".

V. Wikholm.

Jngenting emellan.

Det var på julaftonen 1889. Utanför ett av de stora butiksfönsterna i Berlin stod en liten gosse försjunken i åskådande av leksakerna bakom den stora rutan. Han var en av dessa små, som aldrig fått glädja sig över moderskärlek och föräldravård utan vuxit upp hos vinningslystna, utfattiga fosterföräldrar och aldrig lärt känna något annat liv än livet på gatan. Om sommaren drev han omkring på gatorna och bjöd ut ömkliga små violbuketter, om vintern sålde han tändstickor och nu till julen små lamm av trä, överklädda med bomull samt jultomtar av pressat papper.

Den lille stod där så intagen av de många härligheterna i fönstret, att han icke hann vika undan för en folkhop, som nu strömmade ut ur butiken, utan blev nedskuffad på gatan, där han föll

omkull framför hovarne på ett par hästar och blev överkörd. En stadsmissionär, som varit vittne till olyckan, anskaffade en droska och förde själv den sanslöse gossen till barnsjukhuset.

Den lilles tillstånd var under flera dagar högst betänkligt, men slutligen lämnade febern honom. Han blev icke litet förvånad, då han vaknade till medvetande och fann sig ligga i en ren och präktig säng, sådan han aldrig förr sett. En vänlig sköterska kom till honom och frågade, om han behövde något att dricka. Han såg sig omkring, och med förvåning upptäckte han, att han befann sig i en stor sal, där hela rader av små sångar stodo längs väggarna.

Efter någon tid kom stadsmissionären för att besöka sin lille skyddsling. Den dagen satt han uppe första gången, kringbäddad av kuddar. Framför ho-

nom låg ett bräde, som vilade på sängens sidor, men han hade inga leksaker därpå. Den lille satt med halvt tillslutna ögon, ty han var ännu mycket matt. Missionären tog upp ur sin ficka en ask tennsoldater och ställde dem i raka led på brädet, utan att gossen märkte det. Sedan satte han sig för att giva akt på vilket intryck detta skulle göra på gossen.

O, vilken glädje lyste ej ur de matta ögonen, vilket lyckligt leende över de bleka anletsdragen, då han fick syn på sina skatter! Han såg först blygt på dem, sedan böjde han sig något framåt och rörde försiktigt vid en av soldaterna, därpå sträckte han båda armarna omkring dem.

"Intet glas för — ingenting emellan — ingenting alls!" jublade han.

Stackars liten! Alla de härligheter, alla de vackra leksaker, efter vilka hans hjärta längtat, hade han förut fått se en-

dast på långt håll. Det hade alltid stått någonting emellan.

Innan gossen utskrevs från sjukhuset, var även det borta, som stått emellan honom och hans Gud — han hade fått sina synder förlåtna. Vid avskedet från sköterskan slog han armarna om hennes hals och utropade: "Ack, snälla syster, jag är så glad, att ingenting står emellan mig och Gud, ty Jesus har tagit bort mina synder!"

Ännu en gång skall väl den lille och alla, vilkas synder Jesus fått utplåna, få orsak att förvånas, när vi få uppvakna i evighetens värld. Då skall den slöja vara borttagen, som för vår blick skymmer det himmelska fadershusets härlighet. Då skola vi få återse våra kära, som gått före oss ur tiden. Vi skola få skåda frälsaren ansikte mot ansikte och — ingenting emellan.

Ur Barnavännen 1890.

Något om trapparna.

Av J. B. Gauffin.

Med teckning.

Som vi veta, behöver man här i världen icke utmärka sig mycket i ena eller andra avseendet, förrän man skaffar sig ett *binamn* av sina medmänniskor. Den gamle, svenske kungen, som hade den ovanan att vifta med hatten, när han ville hava medvind i seglen på sina skepp, blev genast kallad *väderhatt*, och det namnet behåller han än i dag. — Ja, det finnes människor här i världen, som rent av arbeta på att tänka ut namn åt allting, från stjärnorna på himmelen till masken, som krälar i stoftet. Men det göra dessa herrar icke för att plåga skolgossar och skolflickor, utan för att de och vi alla skola få veta något om hela Guds skapelse. Ty den som ingenting vet, han kallas dum och okunnig, och det vill ingen kallas nu för tiden. Så finnes det vissa män, som söka studera

ut djuren, deras liv och leverne, beskriva detta samt giva dem namn — dessa kalla vi zoologer. Zoologerna hava indelat alla fåglar på hela jorden i *sittfåglar*, *springfåglar* och *simfåglar*.

För att tala blott om springfåglarna, så behöver man då inte vara så fasligt lärd för att kunna grunda ut orsaken till det namnet. Ty vi förstå alla, att de fåglarna äro som man säger lätta på foten. Ja, de älska att springa, gå och hoppa på marken och tycka icke alls om att flyga. Till dem höra *hönsen*, *strutsen* och även *trappen*. Och ni ha väl själva sett, att det skall vara en riktigt stygg hund, som skall förmå hönsen att flyga upp på en gärdsgård eller ett tak, och när de flyga ner igen, väsnas de, som fruktade de att slå ihjäl sig.

Trappen är nu en sådan där springfågel, som rör sig hälst på marken samt

AUSTRALISK TRAPP.

har baktån något högre än de övriga tårna. Men han hör icke till ordningen hönsfåglar och icke heller till strutsfåglar utan till springarnes tredje och sista ordning, *vadarne*, vilkas förnämsta kännetecken är, att *de hava en lång och smal mellanfot, vadfot, och till hälften beffädrade underben.*

Trappfåglarna finnas över hela jorden med undantag av Amerika. Talrikast träffar man dem i Asien och Afrika, där det finnes gott om stepper; ty

trapparne äro steppfåglar. Trappfåglarnas levnadssätt påminner rätt mycket om hönsfåglarnas. De tillbringa nästan hela dagen på marken. Om morgonstunderna skrika de, slåss och söka föda, — vid middagstiden taga de sig en lur och gassa sig i sanden, och på afto-

nen söka de åter föda samt leta sig en säker plats för natten.

Deras föda består av korn, blad, knoppar och insekter. Helst vilja de själva plocka av bladen. De låta fint hackade kålblad, som är deras älsklingsrätt, ligga orörda, men gärna hacka de däremot på ett helt kålhuvud. I fångenskap lär trappen sig tycka mycket om bröd.

Trappen håller sig alltid på vederbörligt avstånd från skogstrakter och människoboningar och väljer till daglig vistelseort vidsträckt fält, där han på långt håll kan upptäcka en människa, som närmar sig.

Trappens gång är i allmänhet långsam och värdig, men i nödfall kan han springa så snabbt, att en hund näppeligen hinner upp honom. Blir faran stor, svingar han sig efter ett kort an-

lopp upp i luften, och sedan han hunnit en viss höjd, flyger han med stor fart.

I en sädesåker gräver honan en liten grop och fodrar den med strån och blad, varefter hon lägger två eller tre ägg. Dessa hava en ljus, olivgrön färg med mörkare fläckar. Efter trettio dagars ruvning framkomma de brunaktiga småttingarne, som modern matar med skalbaggar, gräshoppor och larver.

För det goda köttets skull jagas trappen ivrigt i alla land, i Ryssland medelst vindhundar, i Asien med jaktfalkar och därtill inövade kungsörnar.

Den trapp vår teckning för i dag avbildar, är en art, som förekommer i Australien. Till levnadssättet lik övriga trappar, har han dock en fjäderprydnad på sitt huvud, vilken prydnad den stora och lilla trappen saknar.

Söndagsskolan i Nerikes Täby.

Nerikes Täby är en liten socken, belägen på Nerikes-slätten omkring en mil från staden Örebro. Vi hava också här glädjen att samlas med barnen i missionshuset

för att tala med varandra om Jesus, barnens bästa vän samt sjunga och spela till hans ära.

Söndagsskolan här började på 1860-talet, då den nu hemgångne pastor Un-

gerth från Örebro upptog arbetet bland barnen i Täby.

Vi ville nu sända en hjärtlig hälsning till alla Barnavännens läsare med bön till

Gud att vi må få nåd att hålla ut i arbetet för hans sak i världen och så en gång få mötas i himmelen hos vår Gud.

Barnen och lärarne i Täby.

Forts fr. n:o 47.

Erik Borgs historia.

Den sjuke låg för det mesta stilla utan att tala, men det var dock tydligt, att Eriks besök gjorde honom glädje, det gled alltid ett leende över hans ansikte, när gossen böjde sig ned över honom.

Nästa söndags middag var det ovanligt få gäster vid bordet i fru Jonssons pensionat. De unga vöro ute, och fröken Torsson var upptagen på telegra-fen. Erik var ensam med fröken Dittlev och sin värdinna.

Talet rörde sig som så ofta förr omkring den stackars mannen, som blivit överkörd strax utanför huset. Fru Jonsson frågade, om det ännu icke blivit klart vem han var.

"Jag var borta hos polismästarens i går", sade fröken Dittlev, "och där fick jag höra, att det skall vara en kontorschef Andersson, som nyligen kommit hit till staden. För en åtta, nio år sedan lär han ha varit inblandad i en led-sam historia. En stor penningssumma blev tagen ur kassan på det kontor, där han var anställd. Det var en annan, som blev straffad för det — en bokhållare Borg — men många menade, att han var den skyldige".

Erik hade plötsligt blivit alldeles vit i ansiktet. Han fattade sig med händerna om huvudet, såsom om han ville svimma.

Fru Jonsson kastade en ängslig blick på honom och trampade i detsamma fröken Dittlev på foten för att få henne att vara tyst. Den gamla damen, som icke kände till Eriks historia, utstötte ett harmset "aj!" — Vad skulle det tjäna till att trampa henne så hårt och därtill på den ömma foten?

Men då hon kom att se på Erik, upp-gav hon ett litet förskräckt utrop.

"Men Borg, hur är det med er?" ropade hon. "Ni är väl inte sjuk?"

"Åh, jag kände mig bara litet yr i huvudet", sade Erik urskuldande. "Får jag stiga upp från bordet, fru Jonsson, jag skall inte äta mera".

Han behövde vara ensam och skyn-dade sig in på sitt eget rum.

Nu förstod han, varför det hela tiden förekommit honom, som kände han den sjuke mannen. Kontorschefen Andersson hade varit hans fars vän och hade ofta besökt hans hem den tiden för många år sedan, innan olyckan inträ-fade. Männe det skulle vara han, som vore den skyldige?

Det stod klart för Erik, att han måste försöka komma till tals med Andersson och få honom att säga sanningen, innan det var för sent. Läkaren hade sagt, att han ej hade många dagar att leva.

Utan att betänka sig längre gick Erik bort till sjukhuset, och han hade tur. Ute i korridoren mötte han sköterskan, som talade om för honom, att hennes patient var vid fullt medvetande den dagen och talade klart och redigt. Läkaren menade, att det var ett sista upp-flammande, innan krafterna sveko för alltid.

Då Erik böjde sig över den sjuke, lyfte han upp huvudet litet från kudden och såg på gossen med ett förvånat och frå-gande uttryck.

"Jag tycker mig känna ert ansikte", sade han med svag röst, "kanske det är någon ni är lik. Vem är ni?"

"Jag heter Erik Borg", svarade gos-sen. Sedan samlade han allt sitt mod och tillade: "Min far var bokhållare Knut Borg från Köpenhamn".

Den sjuke gjorde en häftig rörelse.

"Knut Borg?" upprepade han. "Är ni verkligen hans son?— Och ni har varit så god emot mig? Ni hjälpte mig, när jag blev överkörd, och ni har kommit hit varje dag för att se till mig".

Erik nickade. "Ja, varför skulle jag inte göra det?" sade han.

"För att — för att jag en gång har begått en stor orätt mot er far."

Han låg tyst ett ögonblick. De rynkade ögonbrynen och de sammanpressade läpparna tydde på, att han kämpade med sig själv. Erik lade sin hand på hans arm.

"Min gutt lever", sade han. "Om ni vill gottgöra er oförrätt, så är det inte för sent. Vill ni inte säga mig, vad ni har på hjärtat?"

"Jo, jo, — jag skall säga hela sanningen. Kalla hit överläkaren, han är nog här i närheten. Det är nödvändigt, att det finns ett vittne tillstädes, när jag bekänner min synd."

Då läkaren kom, avlade den döende en full beaktelse. Han hade för nio år sedan tagit en större penningssumma ur sin principals kassa och sört för att misstanken för stölden föll på bokhållare Borg. Nu ångrade han bittert vad han gjort och hoppades, att hans beaktelse skulle skaffa hans forne vän full upprättelse.

Till slut vände han sig till Erik och viskade:

"Tror ni, att er far kan förlåta mig?"

"Jag ger er förlåtelse i hans namn", sade gossen med rörelse.

Den sjuke tackade honom med ett leende, som tydde på, att han nu hade fått ro i sinnet. —

Dagen före julaftonen körde en täckt vagn upp framför den höga stentrappan på Skogsborg. Då betjänten öppnade vagnsdörren, sprang en smärt, mörkhårig yngling ut och räckte ut handen för att hjälpa den bleke, medelålders herrn, som var hans följeslagare. Det var

Erik Borg och hans far, som nyligen hade kommit från Amerika.

Godsägaren stod på trappan och tog emot dem.

"Välkommen sväger — välkommen Erik, min käre gosse! Jag behöver inte säga, hur glad jag är över att se er."

Bakom morbror Tomas rygg kom fru Stengård till synes, leende och nickande. Och den som Eriks ögon hade sökt från den minut vagnen stannade, stod också där — Gunhild.

Han kunde nästan inte känna igen henne, så stor och vacker hade hon blivit. Men ögonen voro desamma, och det strålände glada leendet fanns ännu kvar.

De stodo och höllo varandra i handen, lyckliga och glada över återseendet men litet förlägna bägge två. Det var så länge sedan de sågo varandra, att de icke genast kunde finna den gamla, kamratliga umgängestonen.

"Du har en präktig pojke, Knut", sade godsägaren och slog sin sväger på axeln. — "Det är väl också till stor del hans förtjänst, att du står här i dag, fri från den fläck, som orättvist vidlådde ditt namn."

"Ja, så är det", sade bokhållare Borg varmt. "Näst Gul har jag Erik att tacka för att jag kunde komma hem till mitt fosterland."

Då Erik såg morbror Tomas taga hans fars arm under sin för att föra honom in genom dörren på Skogsborg, tyckte han, att det var det lyckligaste ögonblicket i hans liv. Han mindes sig själv såsom den lille bleke gossen, som kommit hit till gården, ensam och modlös. Nu var allt förändrat. Han behövde icke mera slå ner ögonen för någon eller skämmas för det namn han bar. Såsom jämnlike med Gunhild gick han nu vid hennes sida för att fira julen i det hem, som blivit honom så kärt.

Slut.

Bibelläsning.

- eller vad står det i nästa söndags text?
 Veckan 6—12 dec. 1920.
 M. 6. Jes. 40: 9—11. Ett glädjebudskap.
 T. 7. v. 9 a. Vilka skola sprida budskapet?
 O. 8. v. 9 b. Vilka få höra budskapet?
 T. 9. v. 10 a. Varför glädes man?
 F. 10. v. 10 b. Jo, Segerkonungen uppenbarar sig.

L. 11. v. 11 a. Sitt eget folk skall han vårda.

S. 12. v. 11 b. De svaga och unga vill han särskilt hjälpa.

**Söndagsskoltext för den 12 december.
 3 söndagen i Advent.**

Glädjebudskap. Jes. 40: 9—11.

Minnesvers: Hes. 34: 11. Ty så säger Herren, Herren: Se, jag skall själv taga mig an mina får och leta dem tillsammans.

BARNAVÄNNEN

Trettioåttonde årgången

anmäles härmed till prenumeration för 1921.

Vi bedja härmed att till tidningens många trofasta vänner och medarbetare få uttala ett varmt tack. Tack för Edert intresse och Edert arbete med tidningens spridning och utdelning i söndagsskolorna och hemmen! Vi utbedja oss att få påräkna samma intresse och medverkan under det kommande året. Bröder, systrar, hjälpen oss att bereda väg för Barnavännen och glömmen icke att troget bedja för den! Herren skall löna Eder.

Barnavännens redaktion och ledning blir i huvudsak densamma som under de gångna åren och våra medarbetare likaså. Åt tidningens innehåll skola vi nu såsom förr söka ägna den största omsorg. Såsom hittills kommer tidningen att innehålla

ledande korta uppsatser över söndagsskolans texter, **längre och kortare berättelser** ur barnens liv.

skildringar ur naturen, geografiska uppsatser,

brev och berättelser från våra missionsfält,

hälsningar från söndagsskolorna med fotografier samt för övrigt allt, som vi finna vara gott och fostrande för barnen.

Barnavännen utkommer under nästa år med ett åttasidigt nummer till varje söndag. Men i stället för midsommar- och julnummer utgives ett särskilt midsommarnummer, som är helt oberoende av Barnavännen, i likhet med jultidningarna Kring Granen och Brasan samt Barnens Jul. Denna tidning få då söndagsskolorna rekvidrera särskilt till sina sommarfäster.

Barnavännens pris 1921 blir å postanstalterna 3 kr., men vid rekvisition direkt hos Svenska Missionsförbundets Expedition, Barnhusgatan 10, Stockholm, lämnas den för ett pris av 2 kr. då minst 10 ex. rekvidreras. Detta pris kan ju anses såsom billigt för en bok på 420 sidor i stor oktav med omkring 125 planscher. Prisförhöjningen har måst vidtagas på grund av de alltfjämt stigande prisen å papper, tryck, färg och klicheer. Obs! För de söndagsskolor, som insända fotografier för intagande i Barnavännen meddelas, att det numera måste följa 10 kronor såsom bidrag till klichéns framställning.

Såsom gratisbilaga följer söndagsskolans textbok. Denna säljes extra för ett pris av 20 öre, med rabatt vid partiköp.

Obs! För lärare och lärarinnor i söndagsskolan finnes textboken interfolierad och bunden med ett blad för anteckningar mellan varje uppslag. Utom denna praktiska anordning är boken försedd med en utmärkt klassbok, allt till ett pris av 60 öre.

Insänd rekvisitioner av Barnavännen till Sv. Missionsförbundets Exp., Stockholm, men allt som rör tidningens innehåll, såsom berättelser, fotografier av söndagsskolor, m. m. sändes till Barnavännens redaktion, Uppsala.

Missionsförbundets jultidningar för barn **Kring Granen och Brasan och Barnens Jul** äro nu utkomna och sändas dagligen från förlaget till rekvisitörerna. De äro till sitt innehåll särdeles goda och intressanta och till utstyrelsen mycket fina. Sv. Missionsförbundets vänner böra taga ett kraftigt tag just nu för att få dessa tidningar spridda till Sverges barn.

Uppsala i November 1920.

BARNAVÄNNENS REDAKTION.